№ 73.

Meie kaksi naeksta laeta,
Meie kaksi kuikonada,
Teine püüab teise silmi,
Teine teise polgeida.
Mull pale ise alleesa,
Ema ilmal tulleesa,
Tühi teoneb keö mind leimud,
Pagan teanab, keö nimenud?
Aga mind teimud tedrekesed,
Vai mind nimend nuoled linnud,
Vai aga andunud orakad?
Pole mull kullal kuulajeda,
Ellal eesta seisjeda,
Alval armu andijeda,
Aga pea silitejeda.
Tulab tuuli, annab armu,
Paistab päeva, pea silitab,
Kunab kuu, no kurbust kuulab.
Tundideks oli tuule armu,
Päevaks koheks päeva armu,
Nun kuulmine karroldi,
Eluks ajaks eide armu,
Tundideks oli taadi armu,
Aastaks ädede armu,
Kenna armu arvamata.

№ 74.

Ah minu ello eidekene!
Imetasid, ellitasid
Kasvatasid, kollitasid,
Mällid kaksi kasvamaie,
Ühesta ülenemaie;
Mällid saama suudijalle,
Kaema kepi kondijalle,
Sai üksi sugara selga,
Keeres vennalde ülene.
Aga päe mind pekseles,
Aga tunnis langitie,
Sõrna nõõril tõmmatakse,
Kanda nõõril raagitakse,
Tuas silis tuline sillla,
Küügis kune keeruline,
Karjaeedes kandiline,
Seega selga simutie,
Aga päe mind pekseltie,
Aga lauka laksutie.

№ 75

Sremees oli mulle kurja,
Perenaine mulle nalju!
Mina hea hõrgadille,
Ja mulaste karemb sõnadille,
Alu harjad ikendajin,
Tasa sunnad sakendajin.
Ei sikkund jõnnikajuuri,
Pilland ei puju peeta,
Aga tõpund takja tõppi.